

גיליון פ"ב שנה ג'

ערש"ק פר' קרח התשפ"ו

"כל כלי יוצר עליך לא יצלח!"

רשעים רינה".

מוסיף האוה"ח הק' עוד: "וסובר אני כי האנשים הרשעים האלה אינם בכלל עדת קרח שנאמר עליהם "מוריד שאלו ויעל", שאלו אבדה תקוותם שכולן ענף הקליפה כן יאבדו כל אויבי ה'".

הדברים האלה הם ממש כמים קרים על נפש עייפה בדיוק בזמן הנכון. אף אחד מאיתנו לא נהנה ח"ו לחשוב לא טוב על אף אחד, וכ"ש על יהודי אחר. אך כשנרדפים כל הזמן ללא סיבה מוצדקת - זה ממש מרגיע, שידועים שאין שום תקווה ואחרית לאנשים כאלה "שכולן ענף הקליפה" כלשון האוה"ח הק', ולא יקח הרבה זמן עד שנראה במפלתם לנצח נצחים - בביאת משיח צדקינו ובניין בית המקדש בב"א.

פרשה זו יפה נדרשת וכו'

הרבה דרשנים אוהבים להתחיל את דרשותיהם בפרשת קרח עם המשפט שמוזכר ברש"י, "פרשה זו יפה נדרשת". הם כאילו מקדימים דבר ראשון שיש הרבה מה לומר על הפרשה הזאת, ואז כל אחד מתחיל לשפוך מאוצרו כיד ה' הטובה עליו.

לעניות דעתי - חלק גדול מאותם דרשנים לא ראו ברש"י את ההמשך של המשפט: "פרשה זו יפה נדרשת, במדרש רבי תנחומא". בשביל מה רש"י הוסיף את המילים האלה? לא מסתבר שהוא רק בא לציין שבפרשה הזאת כדאי לעיין במדרש תנחומא, כי לא מצאנו שרש"י עושה כאלה דברים. במשך הדורות נאמרו ונכתבו כל מיני ביאורים מה היתה הכוונה של רש"י הקדוש, אך לענ"ד לא מופקע שזה היתה כוונת רש"י ז"ל:

יש נושאים וסוגיות שכל אחד יכול לדבר עליהם, כל אחד יכול לנסות לבאר בהם מהלך משלו. אך יש נושאים רגישים שמי שלא הוסמך לכך - מסוכן שיתעסק איתם, מחשש שיקצץ בנטיעות.

רש"י הק' בא לומר שאף אחד מאיתנו לא יכול לבאר מה שהיה עם קרח, כי באמת זה סיפור לא פשוט, כי ברור שהוא היה אדם גדול וגם מאתיים חמישים ראשי סנהדראות היו אתו, וממילא "פרשה זו יפה נדרשת" אך ורק

"במדרש רבי תנחומא". שם אפשר לראות קצת מה היה בסיפור עם קרח בצורה יותר מפורטת ומפורשת.

מי הרבה יותר גרוע מעדת קרח?

"ויחר למשה מאד ויאמר אל ה' אל תפן אל מנחתם, לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעותי את אחד מהם" (ט"ז, ט"ו).

האור החיים הקדוש זיע"א מתקשה - מה ראה משה רבינו לנהוג בדתן ואבירם בחומרה כזאת, והוא מבאר שמשה רבינו קלט שהם פשוט "בחינת הרע גמור, אשר טבעו לשנוא בחינת הטוב שנאת מוות בלא סיבה". כי הרי כמו שהוא אמר הוא לא לקח מהם כלום, וממילא אין להם שום סיבה מוצדקת לשנוא אותו.

מוסיף האור החיים הק': "מעתה כל כיוצא בזה מצוה לעקרו ולהפקיע זכותו, לבל יפן ה' למנחתם, כי "באבוד

מגש עם נקניקיות חמות'

מסופר על שני עניים שנתקעו באמצע היער בערום ובחוסר כל. הם התחננו לקב"ה שיושיע אותם, פתאום הם שמעו כעין בת קול מלמעלה שאומרת שיש לשניהם ביחד אפשרות לבקש שלש בקשות, שמה שהם יבקשו יתקבל.

הראשון ביקש שירד לו מהשמים 'צלחת מלאה נקניקיות חמות'. בקשתו התקבלה, וירדה מהשמים יד גדולה עם מגש מלא בנקניקיות רותחות ועסיסיות.

השני השתגע מבורותו של חברו שבזבז אפשרות לקבל כל הון עולם בכמה נקניקיות מסכנות, והוא זעק 'תיחנק!'. בקשתו ג"כ התקבלה, וחברו נחנק...

דא עקא, שהראשון לא היה טמבל. הוא מיד ניצל את ההזדמנות האחרונה וביקש שהנקניקיות יצאו לו מהגרן. בקשתו התקבלה, וחברו נשאר בלי כלום. הוא לפחות קיבל נקניקיות...

להבדיל - ככה בדיוק הסיפור שלנו עם רודפי הדת. הם מסתכלים עלינו כמשוגעים שבמקום לעזור 'למדינה ולעם' מבזבזים את זמנם לריק רח"ל. אז הם מנסים להצר לנו כמה שהם יכולים. מה הם לא אווזים? שבכל דור ודור עמדו עלינו לכלותנו, והקב"ה הצילנו מידם.

כי במקביל לכח שניתן לחייבים' שיתגלגל חוב על ידיהם ("מגלגלין חוב על ידי חייב" - שבת ל"ב ע"א), יש לנו שמירה מיוחדת מלמעלה, והם אלה שהולכים למצוא את עצמם בסוף בלא כלום.

”מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים”

ידועים דברי חז”ל ”כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת הלל ושמאי, ושאינה לשם שמים זו מחלוקת קרח וכל עדתו” (אבות ה', י”ז).

ראיתי מביאים בשם הסבא מקלם ווארט נפלא: ”כל מחלוקת שהיא לשם שמים” - שכל צד בטוח שהוא עושה את הכל לשם שמים - סופה להתקיים”, היא מאריכה הרבה זמן, כי כל אחד בטוח בכל צעד שהוא עושה שזה ”לשם שמים” וממילא קשה לסיים כזה מחלוקת והמחלוקת מחזיקה מעמד שנים ודורות. אך מחלוקת כמו של שני בעלי עגלה שרבים צועקים ומקללים, וכעבור חצי שעה ממשיכים הלאה את החברות כי הם שייכים לאותה תחנת מוניות, זה לא מחזיק הרבה זמן.

יש מעשה חזק שכל שנה אנחנו חוזרים עליו: היה איזה רב גדול שעצר בדרכו והתארח באכסנייה כל שהיא. אותו כפרי שאירח את הרב לא היה לו שום מושגים ביהדות, וממילא הוא לא הבין מה קרה לרב כשהוא ראה אותו יושב על הרצפה בחצות הלילה ובוכה. הוא ניגש לרב, ושאל אותו מה קרה - אולי הוא יכול לעזור.

הרב הסביר לו באריכות ובסבר פנים יפות שהיה בית המקדש וכו', ואותו כפרי מאד התעניין. הוא שאל את הרב אם הוא יכול להצטרף, והרב אמר לו 'בשמחה'. הוא הלך והביא כמה בצלים ומרח על עיניו כדי שירדו לו דמעות, כי הרי איך אפשר לבכות על משהו שהיה לפני אלפי שנים!?

אחרי כמה דקות הוא אמר לרב שהוא חייב לשתות משהו, והוא שאל את הרב אם הוא רוצה גם. הרב שאל אותו מה הוא הולך לשתות, והוא אמר 'וודקה'. הרב שאל אותו מה זה, והוא שהיה כבר קצת מסטול הסביר לרב שזה כמו מים רק קצת מרים. הרב הודה לו ושתה גם הוא כוס אחת של וודקה. כיון שלרב היה נערוון מהברכה אחרונה הוא שתה הכל בלגימה אחת, והמשיך בתיקון חצות.

אחרי כמה דקות הכפרי קם שוב לשתות, ושאל את הרב שוב אם הוא רוצה גם. הרב אמר לו שכן, ושוב הוא שתה כוס שלמה של וודקה. לאחר דקה הוא אמר לכפרי שכנראה הוא עדיין לא שתה מספיק כי הראש שלו קצת כואב והוא מסוחרר, וממילא הוא רוצה עוד כוס...

ההמשך מובן מאליו שתוך דקות ספורות נמצאו שניהם באישון ליל קופצים ומשתוללים על השולחן ומקרקרים בקול גדול עד שכל השכנים התעוררו לבדוק מה קרה. לאחר שדפקו שוב ושוב ולא נענו והצרחות רק התגברו הם פרצו את הדלת, ונחרדו למראה עיניהם: יהודי עם זקן לבן ופאות גדולות קופץ על השולחן עם כפרי שלבוש בסנדלים ומכנסיים קצרות. 'מה קרה?' הם שאלו, והרב ענה להם 'נחרב בית המקדש'...

לפעמים יהודי מתחיל לשם שמים הכי חזק שיכול להיות, אך בסוף הוא נמצא קופץ ומקרקר על שנחרב בית המקדש רח”ל.

צריך להזהר 'לעשות' הכל לשם שמים, ולא רק 'לחשוב' שעושים הכל לשם שמים.

הקב”ה יעזרנו על דבר כבוד שמו, שנזכה לעובדו בלבב שלם לשם שמים לגמרי ללא שום נגיעות, ונזכה לחזות כבר בבניין בית המקדש בבוא לציון גואל בב”א.

יו”ל בס”ד, ע”י ממלכת התורה והחסד 'סייעתא דשמיא'

להארות, הערות, הצטרפות לרשימת התפוצה וכל ענייני הגיליון: A0534186248@gmail.com

ניתן להוריד את הגיליונות באתרי הגיליונות המובילים, כמו כן הגיליון מופיע גם במגזין 'טועמיה'

ניתן לקחת חלק בכלל פעילויות הקודש דרך נדרים פלוס, חיפוש קופה - סייעתא דשמיא. תזכו למצוות!